

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

Συνάντησέ με
ως Σώδευα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Ο Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Συνάντησέ με στις δώδεκα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Δαφνίδη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΤΙΤΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ελένη Δαφνίδη, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2010, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-716-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

*Αφιερωμένο σε αυτούς που ψάχνουμε
και σ' εκείνους που μας ψάχνουν.
Αν δεν υπήρχε αυτή η επιμονή,
κανείς δε θα έβρισκε κανέναν.*

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΜΕ ΣΤΙΣ ΔΟΔΕΚΑ

Το κλάμα είναι ξέσπασμα υποκειμενικό. Μπορεί να κλαις επειδή ένα αυτοκίνητο πάτησε το σκυλί σου. Μπορεί να κλαις επειδή το ίδιο σκυλί γέννησε τέσσερα πανέμορφα κουταβάκια. Προσωπικά πιστεύω ότι το κλάμα είναι πάντοτε προϊόν λύπης. Αυτό τουλάχιστον μ' έχει διδάξει η εμπειρία μου. Δεν έχω κλάψει ποτέ από χαρά. (Όσο ωραίος και πολλά υποσχόμενος κι αν ήταν ο γκόμενος που γνώριζα και ερωτευόμουν παράφορα μετά από τεράστιες περιόδους παρατεταμένης αποχής από οποιαδήποτε σεξουαλική δραστηριότητα.) Αντιθέτως, έχω πολλάκις σπαράξει στο κλάμα λόγω της απογοήτευσης που μου προκάλούσε η αποχώρησή του απ' το σκηνικό. (Όσο ποταπός, αχρείος, φαύλος κι ελεεινός κι αν αποδεικνυόταν ο ίδιος άνθρωπος τελικά.)

Ακόμη και τα λιγοστά δάκρυα που κύλησαν τη μέρα της ορκωμοσίας μου στην αίθουσα τελετών του πανεπιστημίου δεν είχαν καμία άλλη αιτία πέρα απ' το γεγονός ότι μια ανέμελη φοιτήτρια έδινε τη σκυτάλη σε μια επισήμως άνεργη καθηγήτρια αγγλικής φιλολογίας. Για τον ίδιο λόγο δηλαδή που δακρύζει ο φανατικός οπαδός μιας ομάδας που κατάφερε να κατακτήσει μετά από πολλά χρόνια το πρωτάθλημα. Κλαίει επειδή δεν έχει σε τίποτα να ελπίζει πια. Πέρασαν εκείνες οι ένδοξες ημέρες που η ομάδρα του κατάφερε σκαλί σκαλί να πλησιάζει την κορυφή. Τώρα πια βρίσκεται

στο βάθρο και οι πιθανότητες να αρχίσει η καταράδα είναι το μόνο βέβαιο γεγονός.

Απ' την άλλη, υπάρχουν χώροι όπου είσαι συχνά καταδικασμένος να κλάψεις. Ή τουλάχιστον οι πιθανότητες να σου συμβεί κάτι τέτοιο είναι ιδιαίτερος αυξημένες. Όπως, παραδείγματος χάριν, η φυλακή ή το νοσοκομείο. Ή η εκκλησία. Κυρίως η εκκλησία. Το δάκρυ, βλέπετε, μέσα σε αυτό το χώρο είναι η κύρια αντίδραση από κάθε άνθρωπο που ξέρει να σέβεται τον εαυτό του. Όποια κι αν είναι η τελετή. Μια απλή κυριακάτικη λειτουργία, μια βάφτιση, μια κηδεία. Το δάκρυ που συνοδεύεται κυρίως απ' το μαύρο χρώμα. Ακόμη και στους γάμους. Γιατί νομίζετε ότι το επίσημο ένδυμα είναι συνήθως μαύρου χρώματος;

Τέτοιου είδους τελετές γίνονταν πάντα η αφορμή να συναντήσω σύσσωμη την Κόζα Νόστρα ή αλλιώς το υπερήφανο σόι μου. Θείους, θείες, ξαδέρφια μακρινά, ξαδέρφια κοντινά, θείους, θείους, θείους, ξαδέρφια, ξαδέρφια, ξαδέρφια. Όλοι στα μαύρα και όλοι με την αδημονία πότε θα τελειώσει όλο αυτό το μαρτύριο, για να περάσουμε στη δεύτερη –αντικειμενικά μαρτυρική– φάση του κουτσομπολιού. Ποιος τα κατάφερε να κάνει κάτι με τη ζωή του, ποιος έμεινε στάσιμος, ποιος καταποντίστηκε στο βούρκο (αυτό συνήθως είναι και το γεγονός στο οποίο εστιάζεται η συζήτηση), ποιος χώρισε, ποιος χρεοκόπησε, ποιος πρόκειται να παντρευτεί, τι έγινε τελικά μ' εκείνο το οικοπεδάκι στα Καμένα Βούρλα που το 'χαν κληρονομήσει δώδεκα άτομα εξ αδικαιρέτου κι απ' την απίστευτη ασυμφωνία κόντεψε να τους το φάει το κράτος για να το κάνει δρόμο...

Η σημερινή μέρα, αν και θα έπρεπε να είναι εξαιρετικά αφιερωμένη στην ξαδέρφη μου (επιβάλλεται, για την ακρίβεια), είναι κάτι το οποίο δε βλέπω να συμβαίνει προς το παρόν. Και τι δεν έκανε η καημένη για να κερδίσει την προσοχή της οικογένειας. Ξερίζωσε τον μισό Αμαζόνιο για να

στολίζει την εκκλησία, κόντεψε να τσακιστεί χιλιάδες φορές πατώντας το τεράστιο νυφικό της, για το οποίο δαπανήθηκε τόσο ύφασμα, που θα μπορούσες να φτιάξεις καινούργιες κουρτίνες από μετάξι και ταφτά για δέκα νοικοκυριά (για μένα είναι απλά ένα αερόστατο με μανίκια και έξιτρα ενίσχυση στο στήθος) και χρυσοπλήρωσε ένα κέτερινγκ για να φάμε κάτι μικροσκοπικές μπουκίτσες από νεκρό, ωμό ψάρι (ως προς το «νεκρό» διατηρώ τις επιφυλάξεις μου, αφού θα έβαζα σοϊόχημα τον πενιχρό μισθό μου ότι κατά τη διάρκεια της δεξίωσης την προσοχή μου απέσπασε ένας δίσκος μέσα στον οποίο τα εδέσματα φαίνονταν να χορεύουν λαμπάντα, εκτός κι αν ήταν απόρροια της οφθαλμοπάτης που μου προκάλεσε η άφθονη κατανάλωση σαμπάνιας), με το οποίο θα μπορούσε να πληρώσει το πρόγευμα για δύο χιλιάδες πεινασμένα παιδάκια στην Αιθιοπία. Μέχρι και να παντρευτεί τόλμησε η δύσμοιρη. (Ποιος το φανταζόταν. Η Καίτη να παντρευτεί. Τι άλλο θα ακούσουμε, Θεέ μου...)

Εντούτοις, νιώθω δεκάδες διαπεραστικά βλέμματα να περνάνε εμένα από αξονική τομογραφία. Τόσο, που σκέφτομαι να τους ρωτήσω αν έχουν διαγνώσει κάτι περίεργο στις ακτινογραφίες μου. Αισθάνομαι ότι δέχομαι ταυτόχρονη επίθεση από ραδιενεργά κύματα και τετρακόσιες χιλιάδες βολτ ηλεκτρικού ρεύματος να εισβάλουν κάτω απ' το δέρμα μου. Ναι. Εμένα. Με το λιτό και απέριττο μαύρο μου φορεματάκι που φτάνει μέχρι το γόνατο (φόρεμα για το οποίο λίγο έλειψε να βγάλω τον αμφιβληστροειδή μου σε πλειστηριασμό στο Ebay για να το αποκτήσω, αφού τα τελευταία χρόνια η οικονομική μου κατάσταση είναι τόσο οικτρή, που θα μπορούσε εύκολα να με συναντήσει κάποιος πληκτρολογώντας απλώς στον υπολογιστή του τη διεύθυνση www.είμαι-χρεοκοπημένη.com), τα ανεπιτήδευτα καστανά μου μαλλιά και το απλό μακιγιάζ, σε φυσικές αποχρώσεις.

Δεν έκανα τίποτα ώστε να μου αξίζει αυτή η βλαβερή επίθεση πυρηνικού οφθαλμικού πολέμου. Σας το ορκίζομαι. Την προηγούμενη βδομάδα που είχα πάει σ' ένα πάρτι που ήταν φίσκα από εργένηδες και είχα ακριβώς την ίδια περιβολή δεν εντόπισα κανένα βλέμμα να στρέφεται προς το μέρος μου, δεν άκουσα κανένα ψίθυρο που να κατέληξε με τ' όνομά μου και κυρίως κανείς απ' τους παρευρισκομένους δεν έδειξε την παραμικρή περιέργεια να μάθει πώς τα πάω με τη ζωή μου και τι σχέδια έχω για το μέλλον.

Το μόνο ευτύχημα σε όλη αυτή την τραγωδία που βιώνω σήμερα είναι ότι ο ξάδερφος Μηνάς κατάφερε να πάρει διήμερη άδεια απ' τη φυλακή για να παρευρεθεί στο γάμο και να μοιραστεί μαζί μου το ηλεκτρικό πεδίο. (Πάντα υπάρχει κάποιος που βρίσκεται σε δυσμενέστερη θέση από σένα.) Τουλάχιστον όταν μιλάνε για μένα δεν κοιτάζουν ασυνείδητα να δουν αν το πορτοφόλι τους βρίσκεται ακόμη στη θέση του ούτε έχουν την ανησυχία ότι με το τέλος του γάμου θα σχεδιάσω μια καινούργια κομπίνα και θα πάω εγώ στο κατάστημα με τη λίστα γάμου για να παραλάβω τα δώρα...

«Είδες η ξαδέρφη σου;» μου ψιθυρίζει η μητέρα μου τόσο επαγγελματικά, που τα χείλη της δεν κουνιούνται καν (καμιά φορά βάζω στοίχημα πως θα έκανε τεράστια περιουσία αν παρατούσε το επάγγελμα της λογίστριας και άρχιζε καριέρα ως εγγαστρίμυθος), τραβώντας την άκρη απ' το φόρεμά μου διακριτικά. «Στραβοκάννα και ασχημομούρα τη λέγαμε παιδί κι όμως μια χαρά τα κατάφερε στη ζωή της. Και πολύ καλή δουλειά βρήκε στο δημόσιο και ευκατάστατο άντρα πριν απ' τα τριάντα...» σε αυτό το σημείο ο εγγαστρίμυθος άφησε ένα λυγμό να ξεφύγει κι ένα ελαφρύ σπάσιμο του άνω χείλους. «Γιατί να μη μοιάσεις έστω και λίγο σε αυτή, παιδί μου;»

Η ξαδέρφη μου έχει κοιμηθεί με τον μισό πλανήτη, μαμά. Μήπως θα έπρεπε να της μοιάσω και σε αυτό; «Θα προσπαθήσω, μαμά...» της είπα για να την καθησυχάσω.

Στην πραγματικότητα θα προσπαθούσα απλώς να υποστώ την τελετή μέχρι το τέλος και να μη διασχίσω τρέχοντας το διάδρομο της εκκλησίας, σημειώνοντας καινούργια ρεκόρ στους ολυμπιακούς χρόνους. Απ' την άλλη, δεν ήθελα και να καταστρέψω εντελώς το γάμο της Καίτης. Σκεφτείτε πόσο άσχημα θα ένωθε αν λίγα χρόνια αργότερα η μοναδική ανάμνηση που θα υπήρχε απ' τον παραμυθένιο γάμο της ήταν μια αλλοπρόσαλλη ξαδέρφη να διασχίζει τρέχοντας το διάδρομο, δημιουργώντας εκκωφαντική χλαπαταγή με τα τακούνια της. Κι έτσι αποφάσισα να μείνω. Από μεγαλοψυχία.

Εξάλλου, ποια ήμουν εγώ για να συναγωνιστώ την ξαδέρφη μου στις κατακτήσεις; Ας το παραδεχτούμε ότι δεν είμαι το ιδανικότερο άτομο να μιλήσω για άντρες. Καμιά φορά, όταν κάνω τον απολογισμό μου, καταλήγω σ' ένα περιεργό αποτέλεσμα, όπου οι χωρισμοί μου είναι περισσότεροι απ' τους δεσμούς μου. Και αν αυτό δεν υποδηλώνει πλήρη αμάθεια, τότε τι υποδηλώνει; Ναι, στους χωρισμούς έχω ιδιαν πείρα. (Ή μάλλον... αηδιαν πείρα, για να το θέσω πιο σωστά.)

«Θα προσπαθήσεις, θα προσπαθήσεις, μα όλο στα λόγια μένεις. Έργα δεν έχουμε δει...»

Είπαμε! Έχει κοιμηθεί με τον μισό πλανήτη κι αυτό, όσο να 'ναι, λίγες περισσότερες πιθανότητες για γάμο σ' τις δίνει! «Αυτά τα πράγματα έρχονται μόνα τους, μαμά, δε γίνονται κατά παραγγελία. Πίτσα είναι ο άντρας; Να πάρω ένα τηλέφωνο και να τον παραγγείλω;»

«Σιγά μην καταδεχόταν να μας ταΐσει πίτσα...» πετάχτηκε η γιαγιά μου εκ δεξιών, που είχε πάντα το κουσούρι να κρυφακούει και να βαριακούει ταυτόχρονα, τραβώντας

με απ' την άλλη μεριά του φορέματος. «Σάσι θα μας ταΐσει η φαντασμένη. Ψάρι ωμό! Αυτό πρώτη φορά το ακούω. Να σε καλούν στο γάμο τους και να σε κερνάνε συναγρίδα αμαγείρευτη... Ήθελα να ΄ξερα, είχαν και στο χωριό τους τέτοια;»

«Σούσι λέγεται, γιαγιά...» έκανα εγώ το μοιραίο λάθος να τη διορθώσω.

«Σάσι, σούσι, όπως διάλο και να λέγεται, εγώ μέσα στο στόμα μου τέτοιο πράμα δε βάζω. Εγώ κατάφερα και βγήκα ζωντανή απ' την Κατοχή και δε θα κάτσω τώρα να με σκοτώσει η παραξενιά της θείας σου της Καλλιόπης...»

«Ο άντρας δεν είναι πίτσα να τον παραγγείλεις, αλλά δεν είναι και τρένο να τον περιμένεις. Γιατί εσύ αυτό κάνεις! Κάθεσαι σε μια γωνίτσα και τα περιμένεις όλα να γίνουν από μόνα τους. Αμ, δεν είναι έτσι! Πρέπει να βγεις, να διευρύνεις τον κύκλο σου, να γνωρίσεις καινούργιο κόσμο! Για τ' όνομα του Θεού, Κατερίνα μου, κοντεύεις τριάντα τρία!» συνέχισε το βιολί της η πονεμένη εξ αριστερών.

«Πάψτε κι οι δύο! Με τρελάνατε! Θα μας ακούσει ο κόσμος και θα γίνουμε ρεζίλι», τους είπα απότομα μπας και μ' άφηναν ήσυχη. «Και σταματήστε να μου τραβάτε το φόρεμα. Μια περιουσία ξόδεψα για να το αγοράσω κι εσείς απ' το πολύ τράβα τράβα μου το 'χετε κάνει δύο νούμερα μεγαλύτερο», αποτελείωσα τινάζοντας τα χέρια τους από πάνω μου. Κάτι που σας ορκίζομαι ότι το κατάφερα για τριάντα σχεδόν ολόκληρα δευτερόλεπτα.

«Μ' αυτό το μαράζι έφυγε ο πατέρας σου...» είπε η μητέρα μου παριστάνοντας την πληγωμένη και προσθέτοντας στο βλέμμα της περισσότερη απόγνωση κι απ' όση είχαν όλοι οι κάτοικοι της Πομπηίας μαζί όταν έβλεπαν τη λάβα να τους πλησιάζει.

«Ο πατέρας μου πέθανε όταν ήμουν στο δημοτικό, μαμά», της απάντησα έξω φρενών που τόλμησε να χρησιμοποιήσει τ' όνομα ενός ανθρώπου που δεν υπάρχει πια με

σκοπό να μου δημιουργήσει ενοχές για την ανύπαρκτη ερωτική μου ζωή. (Και μέσα στην εκκλησία μάλιστα! Αυτή η γυναίκα δεν έχει ούτε ιερό ούτε όσιο!)

«Ναι, αλλά ήθελε να σε μικροπαντρέψει! Κι εσύ πώς του ανταποδίδεις αυτό; Νομίζεις ότι χαίρεται να σε βλέπει από κει πάνω να τριγυρνάς στους γάμους ασυνόδευτη;» είπε χωρίς να πτοηθεί ούτε στο ελάχιστο, δίνοντας μια τόσο ανατριχιαστική χροιά στην τελευταία λέξη, που θα μπορούσε κάποιος να αφαιρέσει τη λέξη «ασυνόδευτη» και να κολλήσει στη θέση της μια άλλη, όπως «μιαρή», «σαφρακιασμένη» ή «χολεριασμένη», χωρίς η πρόταση να χάσει έστω κι ένα γραμμάριο απ' το νόημά της.

Ασυνόδευτη: Η χειρότερη βρισιά, κατάρα ή αρρώστια που χτυπά γυναίκες της ηλικίας μου μ' επιβλητικές μανάδες.

«Αν ο πατερούλης σου ήταν εδώ, σίγουρα θα σου έλεγε...»

Α, ωραία! Τώρα θα καλέσουμε και πνεύματα!

«... παντρέψου, παιδί μου Κατερίνα! Παντρέψου!»

«Πώς κάνεις έτσι; Δεν επιδίωξα ποτέ να βρω το γάμο!» διαμαρτυρήθηκα.

«Το κακό όμως, παιδί μου, είναι πως ούτε και ο γάμος επιδίωξε ποτέ να βρει εσένα», απάντησε καταρρακωμένη. Έπειτα έβγαλε ένα μαντίλι απ' την τσάντα της και σκούπισε ένα δάκρυ (αν με δείτε να πηγαίνω ξανά μαζί με τη μάνα μου σε γάμο, πυροβολήστε με) και άφησε έναν βαθύ αναστεναγμό (για πιο σίγουρα αποτελέσματα πυροβολήστε με στο κεφάλι), ρίχνοντάς μου ένα «πόσο-ακόμη-θα-απογοητεύεις-τη-δόλια-μάνα-σου-αχάριστο-παιδί» βλέμμα. (Αφού με πυροβολήσετε, γεμίστε το όπλο και ρίξτε μου ξανά για να σιγουρευτείτε ότι έμεινα στον τόπο!)

Η γιαγιά, χωρίς καμία καθυστέρηση, την ακολούθησε καταπόδας κι έπιασε κι αυτή το κλάμα. Για ν' αλλάξω λίγο το κλίμα, έριξα μια ματιά στο γαμπρό. Ήταν ψηλός, μελαχρινός και, κατά τα λεγόμενα της νύφης, αρκετά πλούσιος

ώστε ν' αγοράσει όλο το σόι και να μας πουλήσει σε σκλαβοπάζαρο της νοτιοανατολικής Ασίας. (Κάτι για το οποίο δε θα διστάσει αν μας γνωρίσει λίγο καλύτερα.) Δεν κατάφερα να κρατηθώ και ζήτησα απ' τη γιαγιά ένα χαρτομάντιλο.

Το χαρτομάντιλο, όπως και οτιδήποτε άλλο βγαίνει μέσα απ' την τσάντα της, μύριζε σκόρδο. Ισχυρίζεται ότι κουβαλά μαζί της πάντα λίγες σκελίδες επειδή της ρίχνουν την πίεση. Εγώ όμως που την ξέρω σαν κάλπικη δεκάρα γνωρίζω ότι ο λόγος για τον οποίο το κάνει είναι η αστεία πεποίθηση που έχει ότι το σκόρδο σε προστατεύει απ' την κλοπή. Σημασία έχει πως με τον ένα ή τον άλλο τρόπο καταφέρνει να κρατά τόσο την πίεσή της όσο και τους ανθρώπους σε απόσταση και αυτό οφείλω να της το αναγνωρίσω. Ποιος θα ήθελε να κλέψει μια τσάντα που βρομοκοπάζει μπακαλιάρο σκορδαλιά;

«Γι' αυτό σου λέω! Πρέπει να γνωρίσεις τον καινούργιο μας γείτονα, τον Λεωνίδα, επειγόντως!» ανακοίνωσε η μάμ μου βροντόφωνα τη λύση που θα με οδηγούσε μακριά απ' τη μιζέρια της μοναξιάς, κάνοντας τους πάντες να στρέψουν το βλέμμα τους πάνω μου. (Τους λιγοστούς που δε με έβλεπαν ήδη δηλαδή.)

«Ε, λοιπόν, όχι!» απάντησα εγώ στα ίδια ντεσιμπέλ ώστε να μην τους αφήσω και με την απορία.

Έτσι κι αλλιώς στο δικό μου μυαλό δε χωρούσε κανένας άλλος εκτός απ' τον Στέλιο. Έναν άντρα που αγάπησα με πάθος. Έναν άντρα που με χώρισε με πάθος. Παραδέχομαι ότι ο Στέλιος δε θα αποτελούσε ποτέ αντικείμενο για ονειρώξεις, καθώς εμφανισιακά θα μπορούσε να προσελκύσει μόνο γυναίκες με επιστημονικό ενδιαφέρον. Για την ακρίβεια, έμοιαζε λιγότερο με άνθρωπο και περισσότερο μ' ένα εξελικτικά διαστρεβλωμένο ον, καθώς ήταν μικροσκοπικός, τριχωτός και μαυριδερός (φανταστείτε μια μίξη χιμπατζή και ταραντούλας), γεγονός που μ' έκανε σε μόνιμη βάση να

πιστεύω ότι είχε ανακαλύψει το κόλπο για να πάει κόντρα στη θεωρία του Δαρβίνου και προσπαθούσε να μετατρέψει τον εαυτό του σε πίθηκο, κάτι που ομολογώ ότι κατάφερε μ' επιτυχία. Ωστόσο στεκόταν στο ύψος των περιστάσεων σ' έναν τομέα που είχα αυξημένες απαιτήσεις και αυτό ήταν αρκετό ώστε να θρηνώ το χαμό του για την υπόλοιπη ζωή μου.

Όλοι όσοι μας γνώριζαν ως ζευγάρι απέδιδαν την εμμονή μου να παραμένω κολλημένη μαζί του σε κάποιο είδος διαστροφής (ενδεχομένως τερατοφιλίας), η οποία με διέκρινε από παιδί, όταν ακόμη και στα *Στρομφάκια* ο αγαπημένος μου ήρωας ήταν ο Δρακουμέλ. Η δική μου απάντηση στις εικασίες τους ήταν πως ποτέ δεν έκρινα έναν άντρα απ' την εμφάνιση και την αντίστοιχη αντιμετώπιση απαιτούσα και από αυτόν. (Αν δείτε πώς είμαι όταν ξυπνάω το πρωί, θα κατανοήσετε απόλυτα τη στάση μου.)

Τώρα ζω μόνο για τη στιγμή που θα μετανιώσει για το λάθος του που μ' εγκατέλειψε και θα με πάρει στο τηλέφωνο καταρρακωμένος, εκλιπαρώντας να τον δεχτώ πίσω. Αφού απαντήσω μ' ένα τεράστιο και αποφασιστικό «ΟΧΙ» σε αυτό το τηλεφώνημα, τότε ας πεθάνω. Αυτή τη στιγμή για μένα δεν υπάρχει κανένα άλλο είδος υπέροχου θανάτου εκτός απ' αυτόν, όπου σβήνεις γλυκά μέσα στο ηδονικό νεφέλωμα της εκδίκησης.

Όπως πολύ καλά καταλάβατε, τα όσα προηγήθηκαν δεν ήταν τίποτα λιγότερο απ' τις ποταπές κακεντρέχειες που παραφουσκώνουν τα μυαλά των ανθρώπων όταν ένας αδικοχαμένος έρωτας τους καίει ακόμη. Ξέρω καλά ότι κανείς δεν επιθυμεί να πεθάνει μετά από κάποια βαρβάρη εκδίκηση (αφού στο κάτω κάτω έχει πάρει και το αίμα του πίσω) και γνωρίζω ακόμη καλύτερα πως σε περίπτωση που μου τηλεφωνήσει, το τεράστιο και αποφασιστικό «ΟΧΙ» είναι η τελευταία λέξη που θ' ακουστεί απ' το στόμα μου.

Απλά μου αρέσει ν' αναλώνομαι σε υποθετικά σενάρια μιας επιστροφής του ώστε να μην καταφύγω στην έσχατη λύση της αυτοχειρίας. (Και μη μου πείτε ότι εσείς δεν καταφύγατε ποτέ σε αυτή τη νοσηρή τακτική διότι θα αναγκαστώ να σας πληροφορήσω ότι το ψέμα δεν έχει καταργηθεί ως αμαρτία και ότι στα καζάνια της Κολάσεως υπάρχει αρκετή χωρητικότητα ακόμη...)

Το μόνο βέβαιο είναι η ύπαρξη μιας επιτακτικής ανάγκης να ψηφιστεί ένας νόμος ο οποίος θα απαγορεύει στις προσφάτως χωρισμένες γυναίκες να πηγαίνουν καλεσμένες σε γάμους. Αυτό θα είχε μειώσει τον αριθμό των παγκόσμια καταγεγραμμένων αυτοκτονιών κατά το ήμισυ και θα μου έδινε μια καλή δικαιολογία για να μην έρθω σε αυτή την ανατριχιαστική «βρήκα-άντρα-πριν-από-σένα» επίδειξη της ξαδέλφης μου.

Τώρα, γιαγιά, μητέρα και εγγονή μοιάζαμε με μοιρολογίστρες της Ηλείου. Η μαμά έκλαιγε επειδή ένιωθε λύπηση για μένα, εγώ έκλαιγα επειδή ένιωθα αυτολύπηση και η γιαγιά επειδή θα έτρωγε σουσί. Είδατε που είχα δίκιο; Το κλάμα είναι ξέσπασμα υποκειμενικό, συνοδεύεται από μαύρη ενδυμασία και είναι πάντοτε προϊόν λύπης, ακόμη κι αν είσαι προσκεκλημένος σε γάμο...

«Αργείς;» φώναξα αγχωμένη στη γιαγιά μου πίσω απ' την πόρτα για να την κάνω να επιταχύνει τις διαδικασίες και να απελευθερώσει την τουαλέτα.

«Μισό λεπτό, πουλάκι μου. Τελειώνω τη μαργαριτούλα και βγαίνω», απάντησε ατάραχη.

«Έλα, ρε γιαγιά... Πόσες φορές σου 'χω πει να μην παίρνεις το βελονάκι μέσα στην τουαλέτα; Βιάζομαι να ετοιμαστώ για να πάω στη δουλειά...» είπα σχεδόν ικετεύοντας.

Φτάνει μόνο να σας πω ότι η γιαγιά τον τελευταίο χρόνο έφτιαξε πέντε τραπεζομάντιλα, δύο εσάρπες, τρία ριχτάρια κι ένα κλινοσκέπασμα για υπέρδιπλο κρεβάτι. Μέσα στην τουαλέτα!

«Όχου... άντρα θέλω, τώρα τονε θέλω...» αποκρίθηκε αγανακτισμένη, τράβηξε το καζανάκι και άνοιξε την πόρτα ρίχνοντάς μου ένα βλέμμα όλο θυμό. «Χαράς τη δουλειά. Και που πας, τι καταλαβαίνεις;»

Τι θέλω και μένω ακόμη μαζί τους, μου λέτε;

Την ώρα που έφευγα τη βρήκα να μονολογεί στον καναπέ και το χέρι της να πλέκει βελονάκι πιο γρήγορα απ' όσο ο Χριστός μετέτρεψε το νερό σε κρασί. «Τόσα χρόνια σπουδές, τόσο διάβασμα και ξενύχτι και να πάνε στράφι! Για καθηγήτρια την προορίζαμε, δουλικό μας προέκυψε!»

Δουλικό: Η λέξη που χρησιμοποιεί η γιαγιά για να χαρακτηρίζει τους εργαζόμενους που απασχολούνται σε θέσεις γραμματέα, υπεύθυνου υποδοχής, τηλεφωνητή, ρεσεψιονίστ...

«Τι να πεις...» απάντησε ύστερα από λίγο στον εαυτό της αλλάζοντας τη στάση του σώματος και δίνοντας άλλη χροιά στη φωνή της, έτσι ώστε να έχει την ψευδαίσθηση ότι κάποιος άλλος βρίσκεται εκεί και συμφωνεί απόλυτα με τα λεγόμενά της. «Εμείς πιάναμε τη ζωή στα χέρια μας και τη στύβαμε σαν λεμόνι. Οι νέοι σήμερα πιάνουν τη ζωή στα χέρια τους και την πετάνε λες και τους δώσανε σκατά».

Όπως καταλάβατε ο ΑΣΕΠ, τα μόρια και οι πίνακες κατάταξης είναι για τη γιαγιά ό,τι και ο καπουτσίνο, τα χάπια αντισύλληψης και το νέο πολυμορφικό τετρακίνητο της Seat για τους ιθαγενείς του Αμαζονίου.

«Συγγνώμη που σας διακόπτω», την πείραξα, «εγώ φεύγω για τη δουλειά τώρα. Σας χαιρετώ».

«Αν σε ρωτήσει κανείς πού πας, πες του ότι πας για ψώνια».

Η γιαγιά δεν τρέφει καμία εκτίμηση για τη δουλειά μου.

Χώρια που έχει διαδώσει σε όλη τη γειτονιά ότι είμαι αγγειοχειρουργός! Γεγονός που στην αρχή δεν πίστευα, αλλά όταν ο περιπτεράς άρχισε να μου παραπονιέται για κάτι πονάκια στον καρπό και ο μανάβης να με ρωτάει αν μπορώ να επισπεύσω ένα χειρουργείο για μία επέμβαση στο μηρό του που είχε προγραμματιστεί για τον επόμενο μήνα επιβεβαιώθηκα.

Το πρώτο πρόσωπο που συναντώ φτάνοντας στη δουλειά είναι η *Μις αναπληρωματική σκύλα 2010* ή αλλιώς η αιωνόβια και άριστα αναπαλαιωμένη διευθύντριά μου της οποίας τη γέννηση τοποθετώ κάπου στα μέσα του 18ου αιώνα, αλλά οι τόνοι από μείκαπ και πούδρα που χρησιμοποιεί για τη συντήρησή της δεν αφήνουν πολλά περιθώρια ακρίβειας στους υπολογισμούς μου. Απορώ τι θέλει και δουλεύει ακόμη. Αν είχα τα κότσια, θα της πρότεινα να καθίσει στο σπίτι της παρέα με τις μαλλιαρές γάτες της, επειδή με την ηλικία που έχει κάθε έξοδός της μοιάζει με προσπάθεια να συναντήσει το Χάρο. (Αν είχα τα κότσια.)

Μου απευθύνει ένα βρυχηθμό, κάτι ανάμεσα σε «καλημέρα» και «άντε χάσου», με στέλνει να της πάρω ένα κρουασάν απ' τον απέναντι φούρνο, «να βεβαιωθείς ότι είναι φρέσκο», και να της ετοιμάσω έναν καφέ, «με μία κουταλιά καστανή ζάχαρη και μία κουταλιά φρουγκόζη, ανακατεμένο πολύ καλά και μέτριο σε θερμοκρασία». Υποτίθεται ότι εκτελώ χρέη γραμματέως σε αυτό το ιδιωτικό σχολείο, αλλά δυστυχώς όλα συνηγορούν με την άποψη της γιαγιάς ότι είμαι το δουλικό...

«Τα 'μαθες;» έσπευσε να μ' ενημερώσει φουριόζα η καθηγήτρια των μαθηματικών, μια ξιπασμένη γεροντοκόρη γύρω στα πενήντα με μεταπτυχιακές σπουδές στις «υπόγειες οικοδομές» ή αλλιώς στο «θάψιμο», την οποία για ευ-

νόητους λόγους στο εξής θα αποκαλώ η νεκροθάφτης Ντίνα, με το που πάτησε το πόδι της στην είσοδο.

«Έγινε κάτι;» ρώτησα αδιάφορα, ελπίζοντας αυτό που θέλει να μου πει να μην κρατήσει πολύ σε διάρκεια, αφού η ώρα που περνάω μαζί της είναι τόσο διασκεδαστική, όσο και οι επισκέψεις που κάνω στον οδοντίατρό μου για να μου αφαιρέσει την πέτρα.

«Έρχεται η αυτού Μεγαλειότης μετά της θυγατέρας του!»

Το βασιλικό δίδυμο δεν ήταν άλλο απ' τον ιδιοκτήτη του σχολείου όπου εργαζόμουν σαν δούλα και της κόρης του. Απ' ό,τι έμαθα, η σύζυγος είχε αποδημήσει εις Κύριον εδώ και πολλά χρόνια.

«Πότε;» ρώτησα εγώ ανήσυχη επειδή ήταν η πρώτη φορά που θα τους συναντούσα. Σε αυτή τη δουλειά ήμουν μόλις έξι μήνες και για την πρόσληψή μου φρόντισε η διευθύντρια, η οποία είχε και τον πλήρη έλεγχο του σχολείου, καθώς ο ιδιοκτήτης και η κόρη του έμεναν μόνιμα στο Λονδίνο, απ' όπου διηύθυναν τα άλλα δύο ιδιωτικά σχολεία που ανήκουν στην ιδιοκτησία τους.

«Την ερχόμενη Δευτέρα. Η διευθύντρια έχει τρελαθεί απ' τον πανικό της», είπε σχεδόν απολαμβάνοντας την ταραχή της προϊσταμένης της, «και θέλει όλα να είναι στην εντέλεια».

«Ξέρεις αν θα έρθουν πρωί ή απόγευμα;» είπα καθώς ευχόμουν μέσα μου να έρθουν απόγευμα, που στη θέση μου εργαζόμαστε η Αγαθή και το σχολείο λειτουργεί ως φροντιστήριο, αφού ποτέ δεν είχα ταλέντο στους χαιρετισμούς και στις δεξιώσεις.

Θεέ μου, κάνε να έρθουν απόγευμα. Κάνε να έρθουν απόγευμα. Κάνε να έρθουν απόγευμα...

«Πρωί, πρωί! Γι' αυτό η διευθύντρια θέλει να παραμείνουμε όλοι εδώ μία επιπλέον ώρα αφού σχολάσουμε για να μας δώσει κατευθύνσεις».

Σκατά.

«Η πριγκίπισσα θα παντρευτεί και θέλουν να κάνουν το γάμο στην πατρίδα τους. Κοντά στους συγγενείς. Καταλαβαίνεις», μου είπε χαμηλώνοντας τη φωνή, λες και αποκάλυπτε κάποιο σπουδαίο μυστικό.

Εγώ όμως αυτό που καταλαβαίνω είναι ότι για ακόμη μία φορά άλλος παντρεύεται και άλλος πληρώνει τη νύφη. Η διευθύντρια είναι τόσο σχολαστική σε θέματα που έχουν να κάνουν με γιορτές, διοργανώσεις πάρτι και σχολικές επιδείξεις, πράγμα που σημαίνει ότι για μια επίσκεψη τόσο βαρύνουσας σημασίας θα μας βγάλει την πίστη. Δεν υπερβάλλω. Ίσως αυτό θα έπρεπε να είχε ακολουθήσει σαν επάγγελμα ευθύς εξαρχής. Είναι τόσο τυπική και λάτρης της λεπτομέρειας, που αν την είχαν προσλάβει να διοργανώσει την τελετή έναρξης των Ολυμπιακών αγώνων θα είχε κάνει θαύματα! Επίσης οι υπηρεσίες της θα ήταν πολύτιμες εάν αναλάμβανε χρέη ως υπεύθυνη τελετών του Καρόλου και της βασίλισσας Ελισάβετ στο παλάτι του Μπάκιγχαμ. Για τέτοια επιμονή μιλάμε.

«Θέλει και γάμο η ξερακιανή! Δεν πάει να φάει κανένα ταψί παστίτσιο μπας και βάλει κανένα κιλό και γίνει άνθρωπος, που είναι στεγνή και άχαρη σαν οδοντογλυφίδα και μονοκόμματη σαν καλάμι από μπαμπού».

Απ' τους χαρακτηρισμούς της νεκροθάφτη Ντίνας και το ύφος ζήλιας που χύθηκε πάνω στα λόγια της όπως το καυτό σιρόπι στο ταψί με τον μπακλαβά, κατέληξα στο γεγονός ότι η Αμαλία Στεφανίδη θα είναι μια ψηλή, καλλίγραμμη καλλονή. Απ' αυτές που τις βλέπουν οι άντρες και χρειάζονται έναν κουβά για να μαζέψουν τα σάλια τους και οι γυναίκες χρειάζονται κουβά για να ξεράσουν τα σουβλάκια που μόλις έφαγαν.

Η εμφανής άρνησή μου να λάβω μέρος στον μικροσκοπική διάλογο που αποπειράθηκε ν' ανοίξει μαζί μου έγινε

γρήγορα αντιληπτή και απ' την ίδια κι έτσι πήρε τα μοιρογνωμόνια, τους διαβήτες και τους χάρακες της κι έτρεξε προς το διάδρομο, όπου συγκρούστηκε μετωπικά με τον καθηγητή χημείας. Έναν υπερβολικά ασθενικό εξηντάρη με σπονδυλική στήλη από ζελέ, τον οποίο στους έξι μήνες που βρίσκομαι εδώ τον άκουσα να μιλάει ελάχιστες φορές, επαναλαμβάνοντας πάντα τις ίδιες λέξεις που σου απευθύνει κάποιος όταν σε χαιρετά μπαίνοντας ή όταν σε αποχαιρετά βγαίνοντας. Απορώ τι σόι μάθημα κάνει στα παιδάκια.

«Τα 'μαθες;» την άκουσα να του λέει. «Έρχεται η αυτού Μεγαλειότης μετά της θυγατέρας του!»

«Καλημέρα», αποκρίθηκε αυτός βιαστικός όπως πάντα και την παραμέρισε για να μπει στην πρώτη αίθουσα που συνάντησε μπροστά του.

«Ας τα συνοψίσουμε για μία τελευταία φορά», είπε η διευθύντρια με λόγια που καρφώθηκαν σαν γροθιά στο στομάχι μου.

Είχα ραντεβού για καφέ με την κολλητή μου τη Μάρθα, είχα ήδη αργήσει μιάμιση ώρα και αυτή ήθελε να συνοψίσουμε για εικοστή «τελευταία φορά» τα όσα μας είχε ήδη πει μέχρι τώρα δεκαεννέα φορές.

«Ο αξιοσέβαστος κύριος Στεφανίδης και η αξιότιμη θυγατέρα του», απορώ γιατί επιμένει να τους «γλείφει» έτσι απ' τη στιγμή που δεν είναι μπροστά, «θα φτάσουν εδώ στις εννέα το πρωί. Εσείς», ρίχνει μια γενική ματιά στους καθηγητές, οι οποίοι την ακούνε μ' ευλάβεια και κρέμονται απ' τα χείλη της, «θα παραταχθείτε σε δύο αντικριστές σειρές, οι οποίες θα σχηματίζουν ένα διάδρομο. Δεξιά οι καθηγητές θετικών επιστημών και αριστερά οι καθηγητές θεωρητικών επιστημών, κατά σειρά αλφαβητική».

Μα γιατί; Αν τους έβαζε να σταθούν κατά σειρά ύψους

θα ήταν ακόμη πιο ταπεινωτικό και δουλοπρεπές! Πάω στοίχημα ότι απλά δεν το σκέφτηκε!

«Ο κύριος Στεφανίδης και η θυγατέρα του θα περάσουν ανάμεσά σας και θα προβούν στις δέουσες χειραψίες και χαιρετισμούς».

Θα ξεράσω.

«Θα σας παρακαλούσα να είστε φειδωλοί στις κουβέντες σας, να μετριάσετε τις αντιδράσεις σας και να αποφύγετε τους μεταξύ σας σχολιασμούς όση ώρα θα διαρκέσει η πορεία τους ανάμεσά σας».

Θα ξεράσω ξανά.

«Έπειτα θα οδηγηθούμε στην αίθουσα συσκέψεων χωρίς οχλαγωγία, όπου θα τους προσφέρουμε ελαφρύ σνακ και θα μας δοθεί η ευκαιρία να συνομιλήσουμε μαζί τους. Στις δέκα ο κύριος Στεφανίδης και η θυγατέρα του θα προσέλθουν στην αίθουσα τελετών, ώστε να παρακολουθήσουν μαζί με τους γονείς το θεατρικό που ετοίμασαν τα παιδιά. Κυρίες και κύριοι, σας επιστώ την προσοχή! Φροντίστε ώστε όλοι οι μαθητές να είναι ενημερωμένοι ως προς τη σημασία αυτής της επισκέψεως, διαφορετικά υπάρχει κίνδυνος να εκτεθούμε ανεπανόρθωτα!»

Από αύριο θ' αρχίσω να διδάσκω ταχύρρυθμα μαθήματα στα παιδάκια πώς να φτιάχνουν σαίτες από χαρτόνι. Ή καλύτερα θα ετοιμάσω ένα κιβώτιο τέτοιες και θα τους τις μοιράζω κατά τη διάρκεια των διαλειμμάτων!

«Κατερίνα», μου είπε τόσο απότομα και θυμωμένα, λες και είχε διαβάσει τη σκέψη μου, «εσύ θα παραμείνεις όρθια πίσω απ' τον πάγκο. Είναι στη διακριτική ευχέρεια των ιδίων αν θα σε πλησιάσουν για να σε χαιρετήσουν».

Δόξα τω Θεώ, δε θα χρειαστεί να δωρίσω το σώμα μου στον ανθρώπινο διάδρομο!

«Κύριο μέλημά σου θα είναι η προετοιμασία του μπουφέ από σνακ. Θα σε παρακαλούσα επίσης να επισκέπτε-

σαι κατά διαστήματα τις τουαλέτες των καθηγητών και να βεβαιώνεσαι ότι όλα είναι στην εντέλεια. Αν δεις ότι κάτι δεν είναι “πρέπον”, υπάρχει σφουγγαρίστρα και κουβάς στην αποθήκη».

Ευτυχώς που η γιαγιά μου δεν είναι εδώ για να βιώσει τον εξευτελισμό των απογόνων της. Η διαταγή που με καθιστούσε υπεύθυνη για την καθαριότητα της τουαλέτας θα αποτελούσε αναμφίβολα καλή αιτία μοιραίου εγκεφαλικού.

«Και επί τη ευκαιρία θα ήθελα να παρακαλέσω αυτόν που έχει την κακή συνήθεια να δημιουργεί επαίσχυντα σύμβολα από χαρτί υγείας στο πάτωμα της τουαλέτας να προσπαθήσει ν’ αφήσει αυτή την άσχημη συνήθεια κατά μέρος, τουλάχιστον για όσο θα διαρκέσει η επίσκεψη του κυρίου Στεφανίδη και της θυγατέρας του στο σχολείο...» είπε και ήπια μια γουλιά νερό για να συνέλθει απ’ την ταραχή, ενώ το βλέμμα της καταλήφθηκε από έναν ερεβώδες θυμό.

Ακολουθεί σύντομη αναφορά στο μυστήριο του ψιλοκομμένου ρολού υγείας: Ανάμεσά μας, που λέτε, κυκλοφορεί ένας μανιακός καθηγητής, ο οποίος προβαίνει στην πράξη εσχάτης προδοσίας την οποία μόλις ανέφερε η διευθύντρια, κόβοντας αρχικά το ρολό σε μικρά κομματάκια, τα οποία χρησιμοποιεί στη συνέχεια για να σχηματίσει στο πάτωμα ένα «γαργαλιστικό» σύμβολο σε κατάσταση αυξημένης υπεραιμίας.

Το έγκλημα αυτό είναι τόσο οργανωμένο, που για να μπορούσε κάποιος να το επαναλάβει με την ίδια ακρίβεια θα έπρεπε να παρακολουθήσει ειδικά μαθήματα απ’ τον ίδιο τον καθηγητή που το επινόησε!

Δε σας κρύβω ότι πολλές φορές μπήκα στη διαδικασία να αστυνομεύσω λίγο το χώρο και να παρακολουθήσω τη σειρά προσέλευσης των καθηγητών στην τουαλέτα (τις μέρες που δεν είχα πολύ φόρτο εργασίας κρατούσα κι ένα σχετικό ημερολόγιο), χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα. Η γιαγα-

ντιαία «ντροπή» από χαρτί υγείας εμφανιζόταν ως διά μαγείας στο πάτωμα και μάλιστα χωρίς να έχει προηγηθεί κάποια επίσκεψη. Τώρα το μόνο που ελπίζω είναι πως το μυστήριο αυτό θα λυθεί προτού φύγω για κάποια άλλη δουλειά, γιατί, πιστέψτε με, δε θα μπορούσα να συνεχίσω τη ζωή μου έχοντας ένα τόσο τεράστιο αναπάντητο ερώτημα να με ταλανίζει μέχρι να πεθάνω...

«Ηρακλή, εσύ δε χρειάζεται να κάνεις τίποτα περισσότερο απ' το να φροντίζεις για την καθαριότητα στο προαύλιο», είπε στο θυρωρό αφού συνήλθε απ' το σοκ της ανάμνησης του ρολού, «εκτός ίσως απ' το να προσπαθήσεις να μη σου ξεφύγει τίποτα για το champions league μπροστά στον κύριο Στεφανίδη. Καταλαβαίνεις ότι πρόκειται για εξέχουσα προσωπικότητα, η οποία ασχολείται με πολύ σημαντικότερα ζητήματα απ' το ποιες ομάδες θα περάσουν φέτος στον τελικό».

«Μάλιστα», απάντησε αυτός τρομοκρατημένος, λες και του ανακοίνωσαν ότι περιμένουμε επιδρομή εξωγήινων.

Ο καημένος κρατούσε και σημειώσεις σ' ένα μπλοκ που είχε φέρει μαζί του. Απορώ τι να έγραφε άραγε.

- 1) *Να καθαρίσω το προαύλιο.*
- 2) *Να μη μιλήσω για το champions league.*
- 3) *Ο ιδιοκτήτης είναι εξέχουσα προσωπικότητα.*

Μετά τη συνταξιοδότηση του προηγούμενου θυρωρού, η διεύθυνση του σχολείου προχώρησε στην άμεση τηλεφωνική πρόσληψη του Ηρακλή μέσω ενός γραφείου ευρέσεως εργασίας. Λόγω της αίγλης που ακολουθούσε τ' όνομά του, θεωρήθηκε ο ιδανικότερος για να φυλά τις πύλες του σχολείου και ο ικανότερος ώστε να πατάξει την παιδική εγκληματικότητα κατά τη διάρκεια των διαλειμμάτων σε μια αυλή όπου έτρωγαν σάντουιτς με χαβιάρι κάποια κακομαθημένα πλουσιόπαιδα των οποίων η «σκληροτράχηλη» φύση βρισκόταν σε τόσο αυξημένα επίπεδα, που αν

τα άφηνες πάνω από δέκα λεπτά στον ήλιο θα μπορούσαν ακόμη και να λιώσουν! Όταν την επόμενη μέρα εμφανίστηκε στο σχολείο ένας αργοκίνητος εξηντάρης που όλο το νόημα της ύπαρξής του περιστρεφόταν γύρω απ' την μπάλα και η κοιλιά του προόδιε πολλά πρωταθλήματα με πίσσα και μπίρες, ήταν πια πολύ αργά για να τον απολύσουν.

«Εννοείται ότι περιμένω απ' όλους εσάς την ανάλογη ενδυμασία. Προτιμήστε σκουρόχρωμα ταγιέρ και κοστούμια. Κατερίνα, θα ήθελα να βάλεις ένα λευκό πουκάμισο και μια μαύρη φούστα», να και οι στυλιστικές παρεμβάσεις, «κι εσύ Ηρακλή, στιδήποτε άλλο εκτός απ' το φανελάκι με το έμβλημα του Ολυμπιακού. Εδώ είναι σχολείο. Όχι γήπεδο».

Τι έγινε, ρε παιδιά; Αντιστράφηκαν οι όροι. Ποιοι είναι τελικά τα τιμώμενα πρόσωπα; Ο κύριος Στεφανίδης και η θυγατέρα του ή εγώ και ο θυρωρός;

Είδα τον Ηρακλή να κατεβάζει κατσουφιασμένος το κεφάλι του και τα μάτια του να βουρκώνουν. Ποτέ δεν τον είδα να φοράει κάτι άλλο εκτός απ' τη φανέλα που γράφει «Ολυμπιακός, Πρωτάθλημα 1998-1999» κι έχω την υπόνοια ότι θα είναι η πρώτη φορά που θα τη βγάλει από τότε.

«Λοιπόν!» είπε αφήνοντας ένα ξεφύσημα ανακούφισης. «Αυτά είχα να σας πω και πιστεύω ότι ήμουν αρκετά σαφής. Να είστε χαρούμενοι και χαμογελαστοί. Έχουμε μία ολόκληρη βδομάδα μπροστά μας και σίγουρα θα τα ξαναπούμε πολλές φορές μέχρι τότε!»

Ωχ.

«Μέχρι τότε όμως, πάμε να τα συνοψίσουμε για μία τελευταία φορά...»

Και αναρωτιέμαι: Υπάρχει άραγε κάποια διαφορά ανάμεσα στο να εργάζεσαι κάτω από τέτοιες συνθήκες και στο να υποβάλλεσαι καθημερινά σε ολική αφαίμαξη;

«Σε συγχωρώ που μ' έστησες δύο ώρες, δέκα λεπτά και είκοσι δευτερόλεπτα, αλλά να μην επαναληφθεί. Τουλάχιστον ήταν για καλό σκοπό;» είπε η Μάρθα κατεβάζοντας μισό ποτήρι βότκα σε μία μόνο γουλιά. (Και ήταν μόλις τρεις η ώρα το μεσημέρι.)

«Ο “καλός σκοπός” είναι που για μία βδομάδα θα κάθονται δύο ώρες επιπλέον στη δουλειά για να πάρω εκπαίδευση βασιλικής φρουράς;»

«Καλός σκοπός είναι που θα γνωρίσεις επιτέλους τα αφεντικά για να τους ζητήσεις μια ευκαιρία να σε διορίσουν καθηγήτρια. Ή μήπως σου άρεσε τόσο η θέση της γραμματέως και θες να κάνεις καριέρα πάνω σε αυτό;»

«Απ' ό,τι κατάλαβα, έρχονται μόνο για λίγο καιρό. Εξάλλου κουμάντο εκεί μέσα κάνει η διευθύντρια κι εγώ στην προσπάθειά μου να της γίνω αρεστή την υπηρετώ σαν σκλάβο. Ακόμη κι αν είχα έστω και μία πιθανότητα να με προσλάβει κάποτε ως καθηγήτρια, τώρα δεν έχω καμία! Τρελή είναι να χάσει τις υπηρεσίες μου;»

«Δεν ξέρεις πόσο μεγάλη ζημιά κάνεις στο συνώτι σου με τον τρόπο που σκέφτεσαι...» είπε με πραγματικό οίκτο και παρήγγειλε μια δεύτερη βότκα.

Τηλεφώνησα στον Φοίβο και του είπα ότι θ' αργήσω μισή ώρα στο μάθημα. Δεν μπορούσα ν' αφήσω τη Μάρθα χωρίς να 'χω περάσει τουλάχιστον μία ώρα μαζί της. Φτάνει που την έστησα δύο ώρες, δέκα λεπτά και είκοσι δευτερόλεπτα.

«Έχεις μάθημα με τον πιτσιρικά; Ποιος στη χάρη σου!» σχολίασε κλείνοντάς μου πονηρά το μάτι.

«Μάρθα, ντροπή! Του κάνω φροντιστήριο αγγλικά και ο Φοίβος είναι μικρό παιδί!» την επέπληξα χαμογελώντας.

«Είναι δεκαεννέα χρονών! Διόρθωσέ με αν κάνω λάθος, αλλά η ανάπτυξη του έχει ολοκληρωθεί πλήρως και μπορεί ν' αναπαραχθεί επιτυχώς!»

«Είμαι η καθηγήτριά του και είμαι τριάντα τρία. Τη μέρα που έκλεινα τα δεκατέσσερα εκείνος δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα ανθεκτικό σπερματοζωάριο, το οποίο ερχόταν σε μετωπική σύγκρουση μ' ένα ωάριο. Το χάσμα είναι τεράστιο. Όταν εγώ άκουγα *New kids on the block* κι έριχνα μισό κιβώτιο λακ για να σηκώσω τη φράντζα μου μέχρι το ταβάνι, εκείνος έβγαζε τα πρώτα δοντάκια και αγωνιζόταν να μάθει τη λέξη “μαμά”».

«Ναι. Αλλά αυτά ανήκουν στο παρελθόν. Σήμερα μπορεί να βγάλει δίπλωμα αυτοκινήτου και να καταναλώσει αλκοόλ! Αρκετά μεγάλος ώστε να καταταγεί στο στρατό και να φέρει όπλο και αρκετά ώριμος ώστε να ψηφίσει στις βουλευτικές εκλογές και να συμβάλει στην ανάδειξη του πολιτεύματος της χώρας!»

«Να σου υπενθυμίσω ότι τα χρόνια πέρασαν και για μένα. Σήμερα είμαι αρκετά μεγάλη ώστε να ξεκινήσω τα *bootox* και αρκετά ώριμη ώστε να μην ψάχνω ερωτικό σύντροφο στη νέα γενιά!»

«Πάω στοίχημα ότι έχει ερωτικές φαντασιώσεις μαζί σου...» είπε η Μάρθα χωρίς να δώσει καμία βαρύτητα στις αντιρρήσεις μου.

«Φεύγω».

«... ότι κάνετε έρωτα πάνω στο γραφείο του».

«Αντί».

«Ότι κυλιέστε ιδρωμένοι πάνω στο γλωσσάρι των αγγλικών...»

«Γεια σου», είπα φιλώντας την πεταχτά στο μάγουλο.

«... και ότι πάνω στη δίνη του πάθους σε χαϊδεύει σε όλο το κορμί με το *Longman Dictionary of contemporary English*».

«Μάρθα, το λεξικό αυτό ζυγίζει είκοσι κιλά!»

«Άρα το έχεις σκεφτεί!»

Τώρα τι να της πεις.

«Το σχολείο μου κάνει ένα αποκριάτικο πάρτι την Κυριακή. Θα ήθελες να πάμε μαζί;» πρότεινε ο Φοίβος αφού τελειώσαμε το μάθημα.

Άθελα το μυαλό πήδησε στη στιγμή που ο Φοίβος περνούσε το κατώφλι του σπιτιού μου για να με παραλάβει για το πάρτι. Την πόρτα θ' άνοιγε η μητέρα μου, η οποία στη θέα του θα πέθαινε από αιφνίδια συμφόρηση. Η γιαγιά μου, θορυβημένη απ' το γδούπο, θ' άφηνε το βελονάκι και θα έτρεχε έντρομη στο σαλόνι για να μάθει τι συνέβη. Η κατάληξή της θα ήταν όμοια με της πρώτης, με μόνη ίσως διαφορά ότι το δικό της πέσιμο θα δημιουργούσε λιγότερο κρότο.

Συμπέρασμα: Ένας δεκαεννιάχρονος συνοδός που φοιτά σε νυχτερινό σχολείο και τα πρωινά εργάζεται σε εταιρεία κούριερ αποτελεί πολύ σοβαρό κίνδυνο ώστε να μείνει μια γυναίκα ορφανή στα τριάντα τρία της.

«Δεν είναι τίποτα σπουδαίο... Έτσι απλά για ένα ποτό...» έσπευσε να δικαιολογηθεί αμέσως, τρομάζοντας προφανώς απ' το ύφος φρίκης που λογικά θα είχε χαραχτεί στο πρόσωπό μου.

«Αποκριάτικο πάρτι τόσο νωρίς;...» είπα εγώ για να καλύψω την αμηχανία μου και να του δημιουργήσω την πλάνη ότι η πρότασή του δε με σόκαρε μέχρι αποπληξιάς.

«Οι περισσότεροι συμμαθητές μου είναι μεγάλοι σε ηλικία και τις απόκριες έχουν κανονίσει να φύγουν στα χωριά με τις οικογένειές τους. Έτσι κι εμείς είπαμε να το επισπεύσουμε λίγο... Λοιπόν;»

Εντάξει, ο Φοίβος ήταν μια χαρά παιδί, δεν αντιλέγω, αλλά είναι φυσικό να έχω κάποιες έντονες επιφυλάξεις σχετικά με το ενδεχόμενο να βγαίνω ραντεβού με κάποιον που βρίσκεται σε μια φάση ζωής η οποία του επιβάλλει να χρησιμοποιεί φράσεις όπως «*το σχολείο μου*», «*οι συμμαθητές μου*» και «*ετοιμάζομαι για τις πανελλήνιες*». Είναι μικρός και μάλιστα τόσο μικρός, που με κάνει να θέλω δια-

καώς να τον πετάξω στη θάλασσα, έτσι όπως κάνουν και με τα ψάρια, και να του πω να 'ρθει να με ξανασυναντήσει σε καμιά δεκαετία...

«Ξέρεις... δε νομίζω ότι θα τα καταφέρω... Είναι η περιόδος τέτοια που δεν έχω χρόνο ούτε για να αναπνεύσω... Αυτό το διάστημα πνίγομαι στη δουλειά...» είπα προσπαθώντας να χαμογελάσω.

«Καταλαβαίνω...» απάντησε αυτός κοκκινίζοντας ελαφρά.

Ανάθεμά σε, Μάρθα! Είχες δίκιο! Ετούτος εδώ ο μικρός όντως φαντάζεται ότι με χαιδεύει με το Longmans! «Απ' τη μία έρχεται ο ιδιοκτήτης της σχολής με την κόρη του απ' το Λονδίνο και απ' την άλλη ετοιμάζουμε μια γιορτή στο σχολείο για τα καρναβάλια, όπου θα παρουσιάσουμε μια θεατρική παράσταση και είμαι σχεδόν για όλα υπεύθυνη εγώ. Για τις στολές, τις πρόβες, τις προσκλήσεις...»

«Ποια παράσταση;» είπε με τέτοιο τρόπο ώστε να δείξει ότι ενδιαφέρεται. Στην πραγματικότητα δεν έδινε δεκάρα και ήθελε απλά ν' ανοίξει η γη να τον καταπιεί.

«Τους Όρμιθες του Αριστοφάνη!» είπα εγώ για του λόγου το αληθές.

«Θα ανεβάσετε Αριστοφάνη αποκριάτικα;»

«Η διευθύντρια πιστεύει ότι το μασκάρωμα είναι ξενόφερτο έθιμο και ότι υποβαθμίζει την ανθρωπινή αξιοπρέπεια. Έτσι είπε να το συνδυάσει με μια θεατρική παράσταση στην οποία τα παιδιά θα είναι τουλάχιστον μασκαρεμένα».

«Μάλιστα...» μονολόγησε αυτός.

«Ναι...» μονολόγησα κι εγώ.

«Θα τα πούμε στο επόμενο μάθημα...» είπε και άνοιξε την πόρτα.

«Στο επόμενο μάθημα», είπα κι έφυγα σχεδόν τρέχοντας.

Ένα τετράγωνο πριν φτάσω στο σπίτι μου και το ντουμάνι απ' τα μαντζούνια της γιαγιάς είχε κατακλύσει τη γει-

τονιά. Αυτή την αποπνικτική μυρωδιά θα την αναγνώριζα παντού. Αυτή η ανυπόφορη καπνίλα είναι το αποτέλεσμα όταν ένα βουναλάκι από ολόκληρο ξηρό ινδοπέπερι καίγεται μαζί με τρεις σταγόνες αιθέριο έλαιο από θηλυκό κυπαρίσσι (ναι, υπάρχει και αρσενικό κυπαρίσσι) και τρία γραμμάρια χυμό απ' τον καρπό ξιού, μια ουσία που κολλάει χειρότερα κι από Ιογο στιγμής, η ταυτόχρονη καύση τους προκαλεί τέτοιες αναθυμιάσεις, ώστε ο συνδυασμός ενός ιδιότροπου γείτονα κι ενός καλού δικηγόρου θα μπορούσε να μας διώξει για πάντα από αυτή τη γειτονιά. Για να μη σας πω και από αυτή τη χώρα!

Ήταν προφανές ότι η μητέρα και η γιαγιά μου προέβαιναν και σήμερα σε μια εξαγνιστική προσευχή επίκλησης του Καλού, γεγονός που αποτελεί και το μελανό σημείο που στοιχειώνει την οικογένειά μου. Τα ξόρκια και οι μαγανείες τους. Ένα μυστικό που εύχομαι να πάρουν στον τάφο. Ευτυχώς η γιαγιά ισχυρίζεται ότι η διάδοση των μαγικών θα αποδυναμώσει την ισχύ τους και αυτό με παρηγορεί κάπως. Δεν ξέρω αν θ' άντεχα να ζήσω με μια τέτοια ρετσινιά αν κάποτε γινόταν γνωστή η δράση τους στον ευρύτερο κύκλο μας.

Στη γειτονιά δικαιολογούμε τις μυρωδιές λέγοντας ότι προέρχονται από κάτι γιατροσόφια που φτιάχνει η γιαγιά για τα αέρια και τους κολικούς των εντέρων, απ' τους οποίους υποφέρει συχνά. Όχι ότι αυτό δεν είναι εξίσου εξευτελιστικό, αλλά τουλάχιστον δε μας αντιμετωπίζουν ως μάγισσες. (Ακόμη.)

Μπαίνοντας στο σαλόνι βρέθηκα αντιμέτωπη με τους πυκνούς μαύρους καπνούς και την παντελή έλλειψη οξυγόνου, κάτι που μ' έκανε λίγο πολύ να νιώσω σαν κουνούπι που παγιδεύτηκε σ' εξάτμιση. Οι συνθήκες διαβίωσης μέσα σε αυτό το σπίτι είναι τόσο ανθυγιεινές, που ακόμη κι αν αποφάσιζα να κόψω το κάπνισμα, οι πνεύμονές μου δε νο-

μίζω ότι θα το έπαιρναν χαμπάρι. Ευτυχώς οι αλλοπρόσαλλες ψαλμωδίες τους περιορίζονται ηχητικά εντός της οικίας.

«Κάνετε πρόβα για τη Γιουροβίζιον;» είπα διακόπτοντας μια σειρά από ακατάσχετες λέξεις, οι οποίες απελευθερώνονταν ταυτόχρονα απ' τα στόματά τους.

«Εκτελούμε την τελετή υγείας, μακροημέρευσης και μακροζωίας», όπως καταλάβατε σκοπεύουν να μαστακωθούν εδώ και να με βασανίζουν για πολλά χρόνια ακόμη, «έτσι όπως έφτασε στα χέρια μας απ' τα βάθη των αιώνων. Μια τελετή βγαλμένη μέσα απ' τις ένδοξες παλιές εποχές!» είπε η μητέρα μου και συνέχισε τον ακαταλαβίστικο ψαλμό της.

«Αν δεν κάνω λάθος», που είμαι σίγουρη ότι δεν κάνω λάθος, «τις ένδοξες παλιές εποχές για τις οποίες μιλάς κάτι κυριούλες σαν εσάς τις αποκαλούσαν μάγισσες και τις έκαιγαν στην πυρά».

Η μητέρα μου μου έριξε μια περιφρονητική ματιά και με τράβηξε στο κέντρο του χαλιού, εκεί όπου υπήρχε η μορφή ενός φιδιού, το οποίο συμβολίζει την αθανασία και την αιωνιότητα. Τις μέρες που τις πιάνει η κατάθλιψη και προσεύχονται για ευτυχία με βάζουν να σταθώ παραδίπλα, πάνω στα κέρατα του κριαριού. Το κριάρι θεωρείται ο καλύτερος τρόπος ώστε να βελτιώσει κάποιος τη διάθεσή του. (Προσωπικά πιστεύω ότι ο Μπεν Στίλερ τα καταφέρνει καλύτερα.) Ακολούθως μου έβαλε έναν καστανό αχάτη μέσα στην παλάμη. Έναν απ' τους διακόσιους λίθους που κοσμούν κάθε γωνιά του σπιτιού μας. (Εξαιτίας της εμμονής τους η φύση κινδυνεύει να μείνει χωρίς πετρώματα.)

«Και ο Γαλιλαίος είχε πει ότι η γη κινείται και αυτή δεν αποτελεί το κέντρο του κόσμου, αλλά ανακρίθηκε απ' την Ιερά Εξέταση και καταδικάστηκε σε κατ' οίκον περιορισμό για το υπόλοιπο της ζωής του. Γι' αυτό πάψε να μας κατα-

κρίνεις σαν Ιερά Εξέταση και διεύρυνε τους πνευματικούς σου ορίζοντες».

Αν κατάλαβα καλά, συγκρίνει τον εαυτό της με τον Γαλιλαίο;

«Και ξέρεις ποια είναι η σύμπτωση; Ανάμεσα σε όλους αυτούς που καταδίκασαν τον Γαλιλαίο ήταν και το ίδιο του το παιδί!»

Κι εμένα με το γιο του Γαλιλαίου;

«Σκοταδιστές!» μονολόγησε με πικρία η γιαγιά θυμιατίζοντάς με κυκλικά πάνω απ' το κεφάλι προτού μου δώσει τις εντολές της.

«Τώρα κάνε τρία πηδηματάκια προς τα εμπρός. Ένα για τη Ζωή, ένα για τον Πλούτο κι ένα για την Υγεία και άσε το λίθο να κυλήσει απ' τα χέρια στο χαλί».

«Δε θα 'στε στα καλά σας!» διαμαρτυρήθηκα έξαλλη για να τους κόψω τον αέρα. Αυτό με τα πηδηματάκια πρώτη φορά μου το ζητούσαν. Δηλαδή αύριο μεθαύριο αν έρθουν και μου ζητήσουν να χορέψω γυμνή στον κήπο, εγώ θα πρέπει να το κάνω; «Αποκλείεται. Αυτό δεν ήταν ποτέ μέρος του τελετουργικού. Από πότε πρέπει να πηδάμε κιόλας; Και που υπομένω όλα τα υπόλοιπα, χάρη σας κάνω!»

«Η γιαγιά σου κατάφερε ν' αποκρυπτογραφήσει άλλο ένα σύμβολο του μυστικού βιβλίου, κορίτσι μου. Πήδα!»

«Το οποίο έλεγε ότι για να δουλέψει το μαγικό εγώ θα πρέπει ν' αρχίσω να παριστάνω το χαρωπό βατραχάκι πάνω σε δέκα πόντους τακούνι; Με το ζόρι καταφέρνω και στέκομαι όρθια με τέτοια κούραση. Με σφάζουν τα πόδια μου. Για ρώτα αν το αντέχουν οι κάλοι μου! Λάθος αποκρυπτογράφιση κάνατε. Και πού είναι επιτέλους αυτό το μυστικό βιβλίο της μαγείας; Εγώ γιατί δεν το 'χω δει ποτέ;» ρώτησα έξαλλη.

«Αυτό το βιβλίο αλλάζει χέρια από γενιά σε γενιά. Από μάνα σε κόρη. Όταν θα φτάσει η σειρά σου, θα το μοιρα-

στείς με τη μητέρα σου αλλά όσο υπάρχω εγώ, αυτό δεν πρόκειται να συμβεί. Πήδα!»

Κι αν όλα αυτά τα τελετουργικά περί μακροζωίας έχουν έστω και την ελάχιστη βασιμότητα θα περάσουν πολλά χρόνια μέχρι να το πάρεις στα χέρια σου, γι' αυτό σκάσε και πήδα να τελειώνουμε, σκέφτηκα ότι θα ήταν η αντίδραση της Μάρθας αν παρευρισκόταν στο γεγονός.

«Έλα... Τρία απλά πηδηματάκια σου ζητήσαμε να κάνεις. Δε σου είπαμε να συναγωνιστείς και την Πατουλίδου στο άλμα εις μήκος!»

Έκλεισα τα μάτια, ξεφύσησα με αγανάκτηση, «για τη μαγεία, ρε γαμώτο» κι έκανα το πρώτο σάλτο.

«Για τη Ζωή! Δεβέρ!» ανέκραξαν ταυτόχρονα μάνα και γιαγιά.

Ειλικρινά σας λέω πως τέτοια ασυναρτησία στο λόγο και τέτοια διαστολή στην κόρη του ματιού δε θα την είχαν ούτε αν θυμάτιζαν με μαριχουάνα.

«Για τον Πλούτο! Λεβέρ!» φώναξαν εκστασιασμένες στο δεύτερο πήδημα.

Αυτά τα Δεβέρ και τα Λεβέρ πιο πολύ για αυτοσχέδιες μπουρδες της γιαγιάς μου ακούγονται, η οποία δεν ξέρει πώς αλλιώς να διαχειριστεί τον ελεύθερο χρόνο που της προσφέρουν τα γηρατειά, παρά για μυστικά ξόρκια. Αυτό όμως που δεν μπορώ να καταλάβω είναι με τι επιχειρήματα κατάφερε να πείσει μια ψυχρή ρεαλίστρια που ασχολείται με λογιστικά, όπως η μάνα μου, να γίνει συνεργός της.

«Άντε, παιδί μου!» με σκούνηξε ο ηθικός αυτουργός κι εγώ έκανα το τελευταίο σάλτο αφήνοντας τον αχάτη να κυλήσει απ' τα χέρια μου στο πάτωμα.

«Για την Υγεία! Σεβέρ!» είπαν με μια φωνή και με μια δόση ανακούφισης.

«Το Κουβέρ ξεχάσατε!» είπα κι έφυγα κούτσα κούτσα για την κουζίνα, ελπίζοντας να βρω κάτι να τρώγεται. (Πό-

δια βατράχου, ομελέτα από δίκροκο αυγό, σούπα νυχτερίδας, ποντικό σπιγάδο, ξέρετε εσείς...)

Θέλω μια γαλλική σαμπάνια, πολύχρωμα κομφετί κι ένα ντέφι για να γιορτάσω! Ο μεγάλος και παντοτινός έρωτας της ζωής μου (ναι, αυτή η μίξη χιμπατζή και ταραντούλας) με πήρε στο τηλέφωνο και ζήτησε να με συναντήσει το Σάββατο! Με τον Στέλιο χωρίσαμε πριν από τέσσερις μήνες με κλάματα, οδυρμούς και ό,τι άλλο συνεπάγεται μια εγκατάλειψη. Ενδεικτικά αναφέρω την αποτυχημένη αλλαγή στο χρώμα των μαλλιών λόγω της ανάγκης για ανανέωση και τα τρία παραπανίσια κιλά προερχόμενα απ' τα σοκολατάκια της παρηγοριάς. Και τώρα, μ' ένα απλό τηλεφώνημα των πενήντα δευτερολέπτων νιώθω ένα κεφάλι ψηλότερη, δέκα πόντους λεπτότερη, όμορφη, λαμπερή και μοναδική! Αγαπάω όλο τον κόσμο και θα χάριζα οποιοδήποτε ζωτικό μου όργανο χωρίς δεύτερη σκέψη. Ακόμη και στη διευθύντρια!

Έπρεπε να το περιμένω ότι θα ερχόταν η στιγμή που θα μου τηλεφωνούσε. Το μυστικό συστατικό που κράτησε ζωντανή τη σχέση μας όλα αυτά τα χρόνια ήταν οι χωρισμοί. Μ' εμάς τους δύο, «σχέση» και «χωρισμός» είχαν το ίδιο ποσοστό αποτυχίας, με αποτέλεσμα να επιδιδώμαστε σε συνεχείς καβγάδες και επανενώσεις χωρίς τέλος.

Όταν άκουσα τη φωνή της Μάρθας στην άλλη άκρη της γραμμής, είχε μόλις τελειώσει από μια δίκη και βρισκόταν στο προαύλιο του δικαστηρίου. Ούτε κι εγώ το πιστεύω ότι έχω για κολλητή φίλη μια δικηγόρο, αλλά καμιά φορά η εμπειρία σου αποδεικνύει ότι είναι και αυτοί άνθρωποι.

«Μου τηλεφώνησε!» της είπα με φωνή που έτρεμε.

«Ο παλιάνθρωπος;»

«*Παλιάνθρωπος*» είναι ένα απ' τα αγαπημένα προσωνύμια που χρησιμοποιούσε κατά καιρούς όταν αναφερό-

ταν στον καλό μου. Και μπορώ να πω ότι σήμερα διάλεξε το ηπιότερο.

«Ναι!» την επιβεβαίωσα εγώ κι έφαγα το πρώτο νύχι απ' την ταραχή μου.

«Και;» ρώτησε αυτή σε τόνο που πρόδιδε την αντίθεσή της με την ευτυχία μου.

«Θέλει να με δει! Ο χωρισμός μας για ακόμη μία φορά δεν πέτυχε!» είπα συνεχίζοντας να θυσιάζω τα υπέροχά μου νύχια στο βωμό του ερωτικού ντελίριο.

Η παρουσία αυτού του άντρα στον ορίζοντα έχει πάντα τον τραγικό αντίκτυπο να με αφήνει χωρίς νύχια. Αν τελικά η επανασύνδεσή μας καταλήξει για ακόμη μία φορά στον πάτο της Μαύρης Θάλασσας των βουλιαγμένων σχέσεων, τουλάχιστον η μανικιουρίστα μου θα του είναι ευγνώμων για τις εξτρα επισκέψεις που θα χρειαστεί να της πληρώσω.

«Είσαι ένα βόδι και μισό!» με κατηγορήσε αγανακτισμένη.

«Είμαι ένα βόδι ερωτευμένο», παραδέχτηκα την ενοχή μ' ελαφρυντικά.

Ξέρω ότι ο ένθερμος τρόπος με τον οποίο τον αντιμετώπισα δεν ήταν ακριβώς αυτό που είχα προγραμματίσει (σας υπενθυμίζω το τεράστιο και αποφασιστικό «ΟΧΙ»), αλλά είναι γνωστό ότι η σταθερότητα στις αποφάσεις δε διακρίνει ερωτοχτυπημένα άτομα όπως εγώ.

«Δηλαδή τζάμπα οι ψυχοθεραπείες που σου έκανα και τα ξενύχια στα οποία με υπέβαλες όλο αυτό τον καιρό;»

Η Μάρθα είχε κάθε δικαίωμα να είναι εκνευρισμένη. Ξόδεψε τόνους σάλιου και φαιάς ουσίας για να με συνεφέρει απ' το χωρισμό. Στερήθηκε πολλές ώρες πολύτιμου ύπνου για να με παρηγορήσει τα πρώτα ατελείωτα βράδια που πέρασα χωρίς τον Στέλιο –περίπου τα πρώτα ενενήντα–, πήρε κι αυτή τρία κιλά απ' τα σοκολατάκια και όταν επιτέλους

τέσσερις μήνες αργότερα η θυσία του ύπνου και της σιλουέτας της στο βωμό της φιλίας έπιασε τόπο, ο Στέλιος επανεμφανίστηκε.

«Κράτησα πολλά απ' αυτά που είπαμε και σ' τ' ορκίζομαι ότι τώρα έχω αλλάξει ριζικά! Θα τον δεχτώ πίσω, αλλά τίποτα δε θα είναι όπως παλιά. Θα είμαι μια άλλη Κατερίνα. Θα το δεις...» της είπα σχεδόν εκλιπαρώντας για την κατανόησή της.

«Είσαι αποφασισμένη λοιπόν να τον δεχτείς πίσω», μουρμούρισε κατηφής.

«Ναι, Μάρθα μου... Όλοι δεν αξίζουμε μια δεύτερη ευκαιρία;»

«Τέταρτη ευκαιρία θες να πεις. Γιατί αυτή θα είναι η τέταρτη ευκαιρία που του δίνεις», με διόρθωσε.

Να! Κάτι τέτοιες λεπτομέρειες θυμάται και μου τη σπάει που είναι δικηγόρος!

«Έστω... Όλοι αξίζουμε μια τέταρτη ευκαιρία...» απάντησα σαν παιδάκι που το μάλωσαν επειδή για τέταρτη φορά έσπασε την τζαμαρία με το τόπι του.

«Κάνε ό,τι αγαπάς», είπε αυτή παραδίδοντας τα όπλα.

«Σ' ευχαριστώ, Μάρθα μου! Ήξερα ότι στο τέλος θα με καταλάβαινες!» είπα πανευτυχής.

«Μόνο μην τολμήσεις να έρθεις κλαίγοντας πάλι», με προειδοποίησε. Αν και αυτό ακούστηκε περισσότερο σαν απειλή. «Και μη μου πεις ότι το μεγαλύτερο λάθος της ζωής σου ήταν που έδωσες άλλη μία ευκαιρία σε αυτό τον αλήτη να σε πληγώσει». Και αυτό σαν προφητεία.

«Λες να με πουλήσει ξανά;» αναρωτήθηκα φωναχτά σαν ένα σπαρμένο χωράφι το οποίο πλημμύρισε με ζιζάνια και ακρίδες.

«Οι άντρες έχουν το εμπόριο μέσα στο αίμα τους. Γι' αυτό οι πιο επιτυχημένοι επενδυτές είναι γένους αρσενικού. Ξέρουν καλά πότε έχεις την πιο συμφέρουσα τιμή για να

σε αγοράσουν και τότε είναι η καταλληλότερη στιγμή να σε πουλήσουν», φιλοσόφησε πιο πολύ για να το ακούσει η ίδια, παρά για να προειδοποιήσει εμένα.

Έτσι ήταν η Μάρθα. Υποψιασμένη. Παρομοίαζε τους δεσμούς με χρηματιστήριο και στις σχέσεις της με τους άντρες φρόντιζε να έχει πάντα αυτή το ρόλο του επενδυτή. Και οι μετοχές της ήταν πάντα ανεβασμένες.

«Σε αφήνω. Έρχεται η διευθύντρια και πρέπει να υποκλιθώ», είπα ταραγμένη και αφήνοντας κάτω το ακουστικό προσποιήθηκα ότι τακτοποιούσα το γραφείο.

Όση ώρα έβγαζα τις φωτοτυπίες που μου ζήτησε η Μέδουσα ένιωθα απόλυτα ανακουφισμένη. Τα πράγματα δε θα μπορούσαν να είναι καλύτερα. Και ο Στέλιος επέστρεψε και η Μάρθα παρέμεινε φίλη μου. Τι απροσδόκητη στροφή προς την τελειότητα πήρε ξαφνικά η ζωή μου; Λέτε τελικά η γιαγιά να έχει όντως ένα μυστικό βιβλίο μαγείας και η λέξη-κλειδί που αποκρυπτογράφησε να ήταν όντως αυτή που θα έκανε τα μαγικά να δουλέψουν; Ε ρε, τι μπορούν να σου κάνουν τρία πηδηματάκια προς τα εμπρός! Και να σκεφτείτε ότι εγώ επέμενα να μην τα κάνω. Η ζωή μερικές φορές είναι τόσο γλυκιά! Δεβέρ!

Συνάντησέ με δύο δώδεκα

Tίποτα στη ζωή της Κατερίνας δεν είναι έτσι όπως το ονειρεύτηκε. Αν κι έχει περάσει τα τριάντα, συνεχίζει να μοιράζεται το ίδιο σπίτι με τη μητέρα και την καταπιεστική γιαγιά της, οι οποίες ελέγχουν κάθε βήμα της με σκοπό να την αποκαταστήσουν με οποιοδήποτε κόστος... Στη δουλειά της τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα, καθώς βρίσκεται στο στόχαστρο μιας αυστηρής και αδιάστακτης διευθύντριας. Όσο για τα προσωπικά της, όλα κατέρρευσαν όταν έπειτα από πολλά χρόνια σχέσης την εγκατέλειψε ο αγαπημένος της.

Όλα όμως θα αλλάξουν όταν κάποια βραδιά θα γνωρίσει και θα ερωτευτεί ένα μυστηριώδη άντρα, ο οποίος θα εξαφανιστεί το ίδιο απρόσμενα, χωρίς να αφήσει κανένα στοιχείο για το ποιος είναι. Η Κατερίνα θα έχει μόνο μία ευκαιρία να τον συναντήσει ξανά: ένα ραντεβού, στις δώδεκα. Θα καταφέρει, άραγε, να πάει σε αυτή τη συνάντηση, ή μήπως η ζωή έχει άλλα σχέδια γι' αυτήν;

Όταν η ζωή σου δίνει μόνο μία ευκαιρία για να συναντήσεις το άλλο σου μισό, τότε ετοιμάσου για ένα παιχνίδι γεμάτο συγκυρίες, συμπτώσεις και απρόοπτα...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 07715

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ